

Mēs bijušie Latvijas mežkopji , kuri savu mūžu esam veltījuši Valsts mežiem, tos audzējuši, kopuši un sargājuši un Latvijai atgūstot neatkarību esam nodevuši tai dižākos un vērtīgākos mežus Eiropā, tagad ar nožēlu skatāmies cik netālredzīgi tagad tie tiek apsaimniekoti un cik apzināti sabiedrība tiek maldināta par patreizējo meža stāvokli.

Mūsu visu kopīpašums Valsts meži radās pagājušā gadsimta divdesmito gadu sākumā , kad Latvijā pēc neatkarības iegūšanas notika agrārā reforma. Tajā laikā mūsu valsts bija kara izpostīta, nabadzīga un valstī valdīja posts, trūkums un pat bads .To laiku valsts vadītājiem bija jādomā , kā palīdzēt cilvēkiem izdzīvot. Daudz ko šajā jautājumā varēja palīdzēt meži. Tos varēja privatizēt intensīvi cirst , pārdot un gūt īslaicīgu izdzīvošanas labumu. Mūsu toreizējie valsts vadītāji tā nerīkojās. Viņi apzinājās, ka koki mežā ir kā bankā ieguldīts kapitāls , kurš pareizi apsaimniekots , sabiedrībai var dot daudz lielu ilglaicīgu labumu . To apzinoties, tie atļāva privatizēt tikai 20 % no visiem tajā laikā Latvijā esošiem mežiem, 80 % atstājot valsts īpašumā . Tā radās mūsu Valsts meži. Tālāk privāto mežu apsaimniekošanā valsts neiejaucās . Savukārt Valsts mežiem tika piegriezta vislielākā uzmanība. To pārvaldīšanai tika nodibinātas 78 virsmežniecības , 378 mežniecības un izveidotas ap 2700 mežsargu apgaitas. Mežu apsaimniekošanas virsvadība tika uzticēta Meža departamentam, kurš kļuva par vienīgo atbildīgo Valsts mežu apsaimniekotāju. Tā pienākumos ietilpa arī ik gadus informēt sabiedrību par savu darbību , par visiem ienākumiem un izdevumiem no mežiem .Tas arī ar sntima precizitāti tika darīts

To laiku Valsts mežu izmantošanā galvenā prasība bija necirst vairāk kā mežs spēj atjaunoties. Tā noteikšanai, pie meža departamenta tika izveidota 50 cilvēku liela meža speciālistu grupa , kurās uzdevumos bija dabā izvērtēt katru meža nogabalu, izgatavot mežu plānus un noteikt ikgadējo meža izmantošanas tāmi . 1937. Gadā, kad šis darbs bija pilnībā veikts, tika konstatēts, ka 1,4 miljoni ha lielajā Valsts mežu platībā, kopējā koksnes krāja ir 140 miljoni kubikmetru, kas gadā spēj atražot 4, 1 miljoni kubikmetru lielu koksnes daudzumu. Tupmākos gadus šis pieaugums nedaudz palielinājās un sasniedza ap 5 miljoni kubikmetrus. Tas tad arī bija tas koksnes vairums , kuru 70 gadu garumā mežsaimnieki atļāva mežrūpniekiem nocirst. Pat karš un okupācijas laiki, maz ko šajā kārtībā mainīja. Tas tad arī deva iespēju Latvijai, atgūstot neatkarību , saņemt savā valdījumā šos dižos mežus.

Viss mainījās , kad to vismazāk gaidīja. Latvijai atgūstot neatkarību, kad sabiedrība atradās daudz labākos apstākļos, salīdzinot ar tiem laikiem, kad Valsts meži radās ,viens no mūsu pirmajiem valsts vadītājiem- I. Godmanis, nonācis valsts budžeta sastādīšanas grūtībās , pieprasīja mežus cirst vairāk , kā tie spēj pieaugt. Tas bija pirmais tāda veida precedents , kopš Valsts mežu pastāvēšanas . Līdz ar to mūsu mežu diženumam bija pienācis gals un sākās to vielprātīga "izlaupīšana". Mežrūpnieki, kuriem mežu audzēšana bija sveša lieta un kas jau sen bija vēlējušies mežs cirst vairāk kā mežsaimnieki to atļāva, nu ceļš bija vaļā . Tādējādi pirmajos mūsu brīvvalst 3-4 pastāvēšanas gados tika nocirsts tik, cik drīkstēja nocirst tuvākos desmit gados. Pie tam tie bija visvērtīgākie mūsu mežu koki , kuri, vairumā gadījumu, neapstrādātā veidā aizceļoja uz ārzemēm. Kāds labums no tā tika sabiedrībai , nav zināms , bet tas bija pietiekoši , lai meža izmantošanas lobījs kļūtu tik ietekmīgs , ka spēja panākt jebko ,lai tikai viņiem nesamazinātos mežu ciršanas iespējas . Pirmais, ko tie panāca , bija izmaiņas meža likumā , kas līdztekus atļautam koku cirtsmetam (priedei 100, eglei 80 gadi) atļāva cirst